

не успѣлъ да го отстрани чрезъ помирително предложение, въпросътъ се поднасялъ за решение на самия императоръ. Затова рускитѣ монарси, като съзнавали, каква отговорностъ лежи на тѣхъ поради тия имъ права, взимали мѣрки да се запознаятъ основно съ църковнитѣ въпроси. Така, щомъ тогавашниятъ престолонаследникъ Александъръ Николаевичъ станалъ пълнолѣтенъ, една отъ първитѣ грижи на Николая I е била да го назначи за членъ въ св. Синодъ, за да му даде възможностъ да присътствува въ заседанията и да се запознае отрано съ въпроситѣ на църквата. Императорската канцелария, на чело съ българолюбеца графъ Блудовъ, своевременно почнала да следи българо-гръцката разпря. Митроп. Натанаилъ Охридски съобщава въ своитѣ автобиографични спомени следното: „Отъ началото на 1849 год. до 1851 год., всичкитѣ спорни въпроси на патриаршията съ българскиятъ народъ и епархиялнитѣ архиереи, които се печатаха въ „Цариградски Вестникъ“, азъ превеждахъ на руски и ги изпращахъ въ Петербургъ на бившиятъ тогава императорски канцлеръ, графъ Блудовъ, за императорската канцелария“.

Нѣма защо и да се казва, че, като улеснявали подготовянето на български юноши за учители и свещеници, руското правителство и св. Синодъ сж подразбирали, че преподаването въ българскитѣ училища и служенето въ църквитѣ *нѣма да става на гръцки езикъ*. Какъ сж си представяли тѣ, че ще се развиятъ отношенията между гърци и българи, не се знае. Изглежда, че този въпросъ не е билъ формално разглежданъ въ обща форма. Може би, рускитѣ ръководни кръгове сж се надѣвали, че, докато въпросътъ се наложил, Русия ще успѣе да измѣни политическото положение на Балканитѣ. Но тѣ не останали безучастни къмъ подготовяне на решението му. Въ 1847 год. императорската канцелария и св. Синодъ поискали довѣрително отъ нѣкои български студенти на чело съ Захария Княжески списъкъ на български духовници, достойни за епископи. Този списъкъ ще да е билъ представенъ, разбира се, по косвенъ пътъ, на патриаршията. Може нѣкои отъ отбѣлѣзанитѣ въ него лица да сж били ръкоположени за епископи, но, ако това е станало, тѣ ще да сж били изпратени повечето въ небългарски епархии. Да мислимъ така ни дава право обстоятелството, че въ 1861 г. въ едно отъ мненията на митроп. Филарета се споменува неозначенъ по име българинъ епископъ въ остр. Родостъ (думата е за Игнатия). А този случай, безъ съмнение, не ще е да билъ единиченъ. Патриаршията продължавала да назначава гърци въ българскитѣ епархии, особено въ македонскитѣ, и тогава, когато кукушката уния и нейното